

РЕШЕНИЕ

№ 27606

гр. София, 09.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 09.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Ивайло Занев, като разгледа дело номер **13076** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

Образувано е въз основа на искова молба, предявена от „ЕСТЕТИК СЪРВИСИЗ“ ООД, ЕИК[ЕИК], с която се претендира заплащане на имуществени вреди вследствие издаване на наказателно постановление /НП/ - № ВГ 23122022/5800-9/НП, от директора на Агенция „Митници“. С него е наложена имуществена санкция в размер на 56 702,02 лв., представляващи 100 % от стойността на задържана на 27.9.2022 г. на Летище „С.“ стока – 3500 бр. хиалуронов гел за нарушение по чл. 234, ал. 1, т. 2 ЗМ.

НП е отменено с влязло в сила 18.11.2024 г. решение – по АНД № 20231110209533 на СРС, оставено в сила с решение на АССГ по адм.д. № 8700/2024 г.

С постановление № РПНОМ-5800-11/32-472047/11.7.2023 г., издадено от директора на ТД Митница С. е наложен заповор върху банкови сметки за сумата от 56702,02 лв. Обезпечителните мерки са били отменени на 10.12.2024 г. с постановление поради това, че е отменено предходното НП.

С писмо от 23.12.2024 г. са поискали правилно съхранени на стоката: между 5 и 25 градуса С, като са уведомили, че в противен случай стоката ще бъде негодна за ползване. Не получили отговор и с ново писмо от 10.1.2025 г. изявили желанието си да получат обратно стоката като отново поискали информация за условията на съхранение. На 16.2.2025 г. получили отговор, че стоката е съхранявана правилно, без да са представени доказателства. Поискали нова информация, но отново не получили отговор.

Въпреки нормата на чл. 229, ал. 2 от ЗМ, по арг. от която след приключване на

административното производство стоката следва да се върне, тя не е върната, а срокът на годност е изтекъл на 25.8.2025 г.

Ето защо предявява следните искове:

- за вреди от неправомерно запориране на банковата сметка – 11 047,99 лв., представляващи законна лихва върху стойността на стоката – 56702,02 лв., за периода от налагането на запора – 11.7.2023 г. до датата на вдигането му – 10.12.2024 г., както и сумата от 1489,11 лв. – лихва за забава върху сумата от 11047,99 лв. за периода от 10.12.2024 г. до 30.11.2025 г., както и законната алихва от датата на предявяване на иска – 12.12.2025 г. до окончателното плащане.

- за сумата от 56702,02 лв. – стойността на изетите стоки, както и 23 643,50 лв. лихва за забава за периода от датата на изземването – 27.9.2022 г. до 30.11.2025 г., както и законната лихва от предявяване на иска до окончателното плащане на главницата.

Претендира разноски – 102,26 евро и 4200 евро – адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Агенция „Митници“ твърди, че исковете са допустими, но неоснователни. Твърди, че липсва пряка причинно-следствена връзка. Твърдяната от ищеца вреда – изтичане на срока на годност на стоката не е настъпила като резултат от действието на НП, а след отпадане на фактическата пречка за получаването ѝ, след подаване на молба за връщане на стоката по отмененото НП, тя е била обработена в рамките на административната процедура, като ищецът не се е явил да получи стоката, въпреки наличната обективна възможност за това.

Дори и да се приеме, че е налице формална връзка между отмененото НП и твърдяната вреда, следва да се отчете, че тя е настъпила в резултат на изключително виновното поведение на ищеца. Неявяването на ищеца за получаване на стоката, въпреки знанието за нейния срок на годност и възможността да предотврати обезценяването ѝ, представлява съществено нарушение на задължението за ограничаване на вредите.

Ищецът не доказва по безспорен начин нито действителното състояние на стоката към релевантния момент, нито обективната невъзможност същата да бъде реализирана при своевременното и получаване. Липсват доказателства, че стоката е била годна за търговска реализация към момента, в който ищецът е имал възможност да я получи, както и доказателства за действителния и пазарен размер.

Ответникът излага още, че твърденията за настъпили имуществени вреди остават на ниво предположения, което е недостатъчно за ангажиране на отговорността на държавата по ЗОДОВ. Оспорва претенцията за законна лихва, тъй като към претендирания период не е било налице изискуемо, ликвидно и признато парично задължение на Агенцията „Митници“. Размерът на евентуалното обезщетение е спорен и подлежи на установяване единствено в рамките на съдебното производство. Моли съда да отхвърли предявените искове като неоснователни и недоказани, при условията на евентуалност – да приложи разпоредбата на чл.5 от ЗОДОВ поради изключително съпричиняване от страна на ищеца, както и а се отхвърли претенцията за законна лихва като неоснователна.

СПП счита, че искът следва да се счита за недоказан поради това, че сумата от 56 000 лв. е следвало да се ползва за доходоносни цели. Искът за лихви е доказан. Искът за лихви върху лихви е неоснователен, защото би се стигнало до неоснователно обогатяване.

Административен съд София – град, като съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.

Законът за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ - чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ

предвижда, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

В чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на иски за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, причинени на граждани и юридически лица.

Съгласно чл.205 от АПК искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди. Съгласно тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по тълк.гр.д. № 3/2004 г., ОСГК НА ВКС когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването - чл. 1, ал. 2 ЗОДВПГ /загл.изм/.

Съдът, като взе предвид събраните доказателства и приложимата материално-правна уредба, намира, че искът е основателен – налице е кумулативното наличие на предпоставките на чл.1, ал. 1 ЗОДОВ.

Установява се безспорно наличието на административен акт, който е отменен с влязло в сила съдебно решение.

В случая – установява се издаване на наказателно постановление № BG 23122022/5800-9/НП, от директора на Агенция „Митници“. С него е наложена имуществена санкция в размер на 56 702,02 лв., представляващи 100 % от стойността на задържана на 27.9.2022 г. на Летище „С.“ стока – 3500 бр. хиалуронов гел за нарушение по чл. 234, ал. 1, т. 2 ЗМ.

НП е отменено с влязло в сила на 18.11.2024 г. решение – по АНД № 20231110209533 на СРС, оставено в сила с решение на АССГ по адм.д. № 8700/2024 г.

Ето защо следва да се приеме, че е налице първата от кумулативно предвидените предпоставки за основателността на предявените иски.

По отношение на претърпените вреди, както и наличието на причинна връзка.

По иска за заплащане на сумата от 56702,02 лв. – стойността на иззетите стоки, както и 23 643,50 лв. лиха за забава за периода от датата на изземването – 27.9.2022 г. до 30.11.2025 г., както и законната лихва от предявяване на иска до окончателното плащане на главницата.

Установява се, че на 27.09.2022 г. с разписка № 22007117 на Летище „С.“ е била задържана стока, собственост на дружеството, а именно 3500 бр. предварително напълнени спринцовки Х. гел/Sodium Hyaluronate Gel (1 ml : 20 mg/l) - медицински изделия, на стойност 56 702, 02 (петдесет и шест хиляди седемстотин и два лева и две стотинки) лева. Стоката е била отнета в полза на държавата. Срокът ѝ на годност е изтекъл на 25.08.2025 г., с оглед на което няма икономически интерес същата да бъде върната. Независимо от това, не се установява да е върната.

Ето защо следва да се направи извод, че именно вследствие на издаденото и впоследствие – отменено като незаконосъобразно НП ищецът е претърпял вреди, за сумата от 56702,02 лв. – стойността на иззетите стоки, която сума следва да се присъди.

Настоящият състав намира, че следва да се присъди и лихва за забава върху посочената сума, но от датата на отмяна на незаконосъобразния акт– така т. 4 от т.р. № 3 от 22.4.2004 г., съобразно коет вземането за обезщетение възниква след признаване по законен ред незаконността на акта на държавния орган, в случая – 18.11.2024 г. От тази дата до предявяване на исковата молба -12.12.2025 г. лихвата за забава върху сумата от 56702,02 лв. възлиза на 7731.66 лв. Искът за разликата до пълния предявен размер от 23 643,50 лв.и за останалия период от датата на изземването – 27.9.2022 г. до 18.11.2024 г. следва да се отхвърли.

По иска за присъждане на вреди от неправомерно запориране на банковата сметка – 11 047,99 лв., представляващи законна лихва върху стойността на стоката – 56702,02 лв., за периода от налагането на запора – 11.7.2023 г. до датата на вдигането му – 10.12.2024 г., както и сумата от 1489,11 лв.– лихва за забава върху сумата от 11047,99 лв. за периода от 10.12.2024 г. до 30.11.2025 г., както и законната лихва от датата на предявяване на иска – 12.12.2025 г. до окончателното плащане.

Както и самият жалбоподател сочи, постановлението е обжалвано пред директора на Агенция „Митници“, който с решение № 509/31.08.2023г. е отхвърлил жалбата. Решението е обжалвано и пред АССГ, но обезпечителните мерки са били отменени едва след отмяната на наказателното постановление на 10.12.2024 г. с постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки № РПНОМ-5800-44/32- 1110822/10.12.2024 г.

Следователно, до 10.12-2024 г. е било налице постановен законосъобразен акт – постановление за налагане на запор, което е потвърдено с влязъл в сила съдебен акт. Отмяната на НП впоследствие би могло, по арг. и от цитираното по-горе т.р., от датата на влизане в сила на акта за отмяна, да обоснове претенция за вреди.

Същевременно обаче съдът намира, че не може да се направи извод за наличието на твърдените от ищеца вреди и причинна връзка с посочените по-горе факти, за да се присъди претендираната от него лихва върху запорираните суми.

Това е така, доколкото за процесния период ищецът не е бил лишен от запорираните суми. Сметките са били на негово име. Същевременно не се установява /а и не се твърди/ наличие на други факти – напр. необходимост от ползване на запорираните суми за други цели, по други правоотношения, като не се установява ищецът да се е лишил от тях единствено поради факта на запорирането им и именно поради това е претърпял вреди, равняващи са на претендираната законна лихва.

Действително, ищецът не е могъл да ползва сумите по предназначение. Но, съдът намира, че пропускането да реализира ползи от нея не се презумира единствено с факта на забрана с разпореждането ѝ. Подобно тълкуване противоречи на нормата на чл. 82 ЗЗД. Пропускането на ползата следва безспорно да бъде установено, като тежестта на доказване е на ищеца – той следва да докаже, че ако не би било налице неправомерното поведение/неправомерният акт в случая/, то би се стигнало до сигурно увеличение на имуществото на ищеца. Едва тогава, ако би бил установен този факт, на основание чл. 86, ал. 2 ЗЗД, размерът /а не основанието/ на дължимото обезщетение би могло да се определи като съответен на т.нар. законова лихва /освен ако не се докажат вреди в по-голям от нея размер/. Ето защо съдът намира, че исковете са неоснователни, поради което следва да се отхвърлят.

Ето защо лихва за забава не следва да се дължи и от 10.12.2024 г. до предявяване на исковете - 12.12.2025 г. върху сумата от 56702,02 лв. Оттук – и не следва да се дължи претендираната от ищеца лихва върху лихва.

По разноските. Ищецът претендира разноски – 102,26 евро държавна такса и 4200 евро – адвокатско възнаграждение.

Ответникът направи възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. Това е така предвид цената на предявените искове, както и предвид минималните размери за адвокатските възнаграждения по Наредба № 1.

Предвид частичната основателност на исковете обаче следва да се присъдят разноски съобразно уважената част на исковете, които съдът счита, че следва да се определят на 2 984,52 евро

Ответникът претендира юрисконсултско възнаграждение, поради което и предвид частичната неоснователност на исковете, следва да се присъди такова от 200 евро.

Ето защо следва да се присъдят разноски по компенсация от 2784,52 евро.
Въз основа на тези мотиви съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция „Митници“ да заплати на ЕСТЕТИК СЪРВИСИЗ“ ООД, ЕИК[ЕИК] следните суми:

сумата от 56702,02 лв. – стойността на иззетите стоки, както и 7731.66 лв. лихва за забава за периода от 18.11.2024 г. до предявяване на исковата молба -12.12.2025 г. като ОТХВЪРЛЯ иска за лихви за разликата до пълния предявен размер - 23 643,50 лв., както и за останалия период – от датата на изземването – 27.9.2022 г. до 18.11.2024 г.

законната лихва върху сумата от 56702,02 лв. за периода от предявяване на исковата молба – 12.12.2025 г. до окончателното плащане на главницата, както и 2784,52 евро разноски.

ОТХВЪРЛЯ изцяло исковете на ЕСТЕТИК С.“ ООД, ЕИК[ЕИК] срещу Агенция „Митници“ за присъждане на следните суми: 11 047,99 лв. – претендирана като вреди от неправомерно запориране на банковата сметка — 56702,02 лв., лихва върху стойността на стоката, за периода от налагането на запора – 11.7.2023 г. до датата на вдигането му – 10.12.2024 г., както и сумата от 1489,11 лв. – лихва за забава върху сумата от 11047,99 лв. за периода от 10.12.2024 г. до 30.11.2025 г., както и законната лихва от датата на предявяване на иска – 12.12.2025 г. до окончателното плащане.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от уведомяването за изготвянето му.